

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 124. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673031148256/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

Begivenhed. Jeg havde isoleret mig næsten fra Alie, og Malm, min eneste Ven, havde jeg tabt for stedse. Til Gjengjæld havde jeg vundet en uforsonlig Fjende i Svingberg, og hver Avis, der kom fra Danmark, bragte mig nye Mindelser derom. Der var lange Artikler, undertegnede S-g, hvoraf Enhver kunde see, at jeg havde misforstaaet mit Kald, at jeg var druknet i Materialismens muddrede Strømme, at jeg manglede Genialitetens Beaandelse, kort sagt – at jeg var et Bæst. Det var ordentligt en Lettelse, da Choleraen kom. Dødens mægtige Vingslag pustede disse christelige Avner til alle Sider og overdøvede Svingbergianismen med sine Jammerskrig, Generalinden med Consorter flygtede over Hals og Hoved tilbage til Danmark, Svingberg reiste til Neapel og tog Malm med sig. Man sagde, at de i Foræning vilde besøge Jerusalem og det hellige Land. Jeg blev omtrent ene tilbage i Rom; ikke fordi jeg havde mere Lyst dertil end de Andre, men fordi Svingbergs Artikler havde vendt Opinionen imod mig. Jeg havde gjort Gjæld, der bandt mig til Rom, og Ingen købte mine Arbejder. Saa løierligt det end synes, kan en Recensent undertiden bringe det saa vidt, at man kun har Valget mellem Død af Sult eller Cholera.

Hen paa Sommeren hændte imidlertid en uventet og for mig høist glædelig Begivenhed. En original Engländer, *Signor Naso*, som Romerne kaldte ham paa Grund af hans mærkværdig grønne Næse, kom tilfældigt ind i mit Studie og købte min Niobe, et Arbejde, som Svingberg især havde rakket ned. Han betalte det saa rundeligt, at jeg pludseligt saae mig forvandlet til en Kræsus, der kunde ombytte det pestbefængte Rom med den rene Bjergluft i Ariccia og Genzano. Jeg flyttede derud i August og naaede først Rom i Begyndelsen af October. Da jeg kom tilbage var det som til en ny Jord og en ny Himmel. Svingberg var død i Neapel af den Sygdom, som han havde stræbt at undflye i Rom; hans Lære var uddød, hans Recensioner glemte. Nye Ansigter kom mig imøde, nye Bekjendtskaber bleve stiftede; men Ingen kunde give mig Oplysning om Malm, den Eneste, efter hvem mit Hjerte længtes.

En Aften først i November gik jeg henimod Midnat hjem fra en dansk Familie, der nylig havde bosat sig i Rom. Vinteren kom det Aar tidligt og var strengere end sædvanligt. Det frøs allerede et Par Grader, men Natten var saa usædvanlig smuk, Himlen saa stjerneklar og Luften saa frisk, at jeg halvt uvilkaarligt vandrede ud i Ruinvar-

teret, istedetfor hjem. Rom var dengang langt fra saa civiliseret som nu. Man havde ingen Gas i Hovedgaderne, man havde ikke begyndt at pille og pynte paa Ruinerne, og man havde ikke de fordømte Franskmand, der overalt trækker Paris's Overcivilisation med sig. Til Gjengjæld var der maaske lidt flere Banditer, skjøndt vistnok ikke ret mange; men Rom var ganske sikkert mere Rom, end det nu er. Næsten uden at mærke det, var jeg over *Piazza di Venezia* og Capitolium kommet ud paa Forum, hvor jeg langsomt vandrede hen imod Colosseum. Idet jeg gik ind paa Arenaen, som dengang ikke var lukket om Natten, faldt mit Blik paa en Mand, der, indhyllet i en pjaltet romersk Kappe, sad og sov i en af Muurfordybningerne. Det var et altfor almindeligt Syn til at vække nogen Opmærksomhed, og jeg satte mig derfor roligt ned paa et Par nedstyrtede Blokke, idet jeg tankefuld betragtede den mægtige Colos, der af sine Mure alt har leveret Materialer til tre af Roms mægtigste Paladser. Ider jeg vilde gaae, strøfede mit Blik atter den Sovende. Han havde gjort en Vending i Søvn, Kappen var gledet fra hans Ansigt, og en Lysstraale fra Lampen under det lille Madonnabillede ved Indgangen faldt lige paa det. Det var et blegt, sammensunket Aasyn, paa hvilket Sult og Kulde havde trykket sine umiskjendelige Tegn, og selv om man kunde tage Feil deraf, talte den tyndslidte Kappe og de hullede Støvler, høit om deres Eiermands Tilstand. Jeg lod et Par Bajoccher glide ned i hans, i Søvn udstrakte Haand. Han foer øieblikkeligt op og gjorde en Bevægelse, som om han vilde kaste Pengene langt fra sig; men pludseligt standsede han, hyllede Kappen tættere omkring sig og fremstammede med lav Stemme og sænket Ansigt et: »*Grazia, Signor!*»

»Herre Jesus! Er det Dig, Malm?» raabte jeg forskrækket.

Han ravede som en drukken Mand, og Bajoccherne faldt klingende ned mellem Muurgruset.

»Christian,» raabte han, »kan Du tilgive mig?»

Aldrig troer jeg, at jeg er blevet saa overrasket og saa glad i mit Liv. Jeg greb begge hans fremstrakte Hænder, trykkede dem hjerteligt og forsikrede ham om, at Intet, selv ikke hans Mistanke til mig, skulde udslukke det Venskab, jeg altid havde næret for ham. Aldrig har jeg tilbragt nogen saa glædelig Aften og en saa fornøielig Nat i Rom, som denne. Stefano blev til sin store Forskrækkelse banket op midt om Natten og maatte levere et Maaltid ligesaa fuldstændigt, som om det havde været Klokkeren Tolv om Formiddagen. Min gamle Vertin-